



La Comédiathèque

*A szemközti
ablak*

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Ez a szöveg ingyenesen elérhető olvasásra. Ugyanakkor bármilyen nyilvános előadás előtt – akár professzionális, akár amatőr társulatok által – engedélyt kell kérni a szerzőtől. Jean-Pierre Martinez elérhetősége és az egyik művének előadására vonatkozó engedélykérés:

<https://comediatheque.net>

A szemközti ablak

Jean-Pierre Martinez

Egy öngyilkosság szélére sodródott idős regényíróhoz betoppan egy fiatal nő, aki azt állítja, hogy elvesztette a macskáját. Egy látogatás, amely mindent megváltoztat az életében...

Szereplők

Alexandre

Madison

Egy párizsi lakás nappalija. Bohém hangulat. Egy kis íróasztalon régi írógép és néhány irat. Belép Alexandre, egy hatvanas éveiben vagy annál idősebb író, aki szándékosan hanyag öltözetben van. Egy hurkot kötött kötelet tart a kezében. A mennyezetre pillant, majd egy székre áll, mintha helyet keresne, ahová a kötelet rögzíthetné. Úgy tűnik, semmi sem elég megfelelő számára, ezért leszáll a székről. Leül az íróasztalhoz, és egy fáradt sóhajt hallat. Kinyit egy fiókot, elővesz egy csomag cigarettát, és egy szálat a szájához emel. Ahelyett, hogy meggyújtaná, leteszi az asztalra, és elővesz egy pisztolyt. Hosszan nézi a fegyvert. Kopogtatnak az ajtón. Gondolataiba merülve nem hallja meg. A pisztolyt a halántékához emeli. Ismét kopognak, ezúttal kicsit hangosabban. Még mindig nem hallja. Úgy tűnik, habozik meghúzni a ravaszt. Lehunyja a szemét... Ekkor egy fiatal nő toppan elé. Ő Madison, egyetemista, húszas-harmincas éveiben járhat, klasszikusan öltözött.

Madison (kiáltva) – Ne!

Alexandre meglepődik, összerезzen. Felpattan a székéből, és Madisonra szegezi a pisztolyát.

Alexandre – Egy mozdulat, és meghalsz!

Madison – Ne lőjön, könyörgöm!

Alexandre – Kezeket fel!

A fiatal nő azonnal felemeli a karját.

Madison – Látja, nincs nálam fegyver... Most kérem, tegye le a pisztolyt.

Látva, hogy a nő ártalmatlan, Alexandre leengedi a fegyvert.

Alexandre – Mit keres itt? És hogy jutott be egyáltalán?

Madison – Mindjárt elmagyarázom... Hadd kapjak levegőt...

Alexandre – Maga örült! Majdnem szívrohamot kaptam!

Madison – Sajnálom, az ajtó résnyire nyitva volt, és...

Alexandre – És ezt meghívásnak vette, hogy bejöjjön a lakásomba...?

Madison – Nem, de...

Alexandre – Mit akar? Kirabolni? Nincs itt semmi értékes, higgye el.

Madison – A szomszédja vagyok.

Alexandre – A szomszéd? Az nyolcvanéves...

Madison – Az szemközti szomszéd... (a közönség felé mutat egy képzeletbeli ablakra) Az az ablak az én lakásomé.

Alexandre – Szemközt? Az évek óta üresen áll.

Madison – Már nem.

Alexandre – Rendben... És aztán?

Madison – Elveszett a macskám... Nem látta véletlenül? Vagy nem fogadta be, ha esetleg ő is hívatlanul belépett volna...?

Alexandre – Nem, nem láttam. A macskája jobban nevelt, mint maga, úgy tűnik...

A fiatal nő nagyon szomorúnak tűnik.

Madison – Két napja eltűnt. Mindenhol kiragasztottam hirdetéseket a környéken a nevével és a képével. Nem látta őket?

Alexandre – Ritkán megyek ki... és sosem nézem az ilyen hirdetéseket. Egyébként nem igazán ismerem fel az arcokat... mármint a macskákét.

Madison tesz néhány lépést a szobában.

Madison – Tofu! Tofu!

Alexandre – Mit kiabál? Maga beteg?

Madison – Ez a neve: Tofu.

Alexandre – A macskáját Tofunak hívják? Maga gúnyt űz belőlem...

Madison – Dehogyan. Miért?

Alexandre – Szóval a macskája Tofu, és két napja nem jött haza. Ez nem olyan nagy tragédia, nem igaz?

Madison – Dehogynem! Ha nem találom meg hamarosan, meghal... Ő egy lakásban tartott macska, érti? Nem való neki a szabad élet...

Alexandre – Ez nagyon sajnálatos. Az én időmben a macskák vidéken éltek. Vagy legalább egy nagy kertben. Egész nap egereket hajkurásztak, aztán csak akkor mentek haza, ha üres kézzel maradtak, hogy enni kérjenek, egy kis simogatást kapjanak, és a kanapén aludhassanak.

Madison – Nos, ez a macska nem eszik egereket. Vegetáriánus.

Alexandre – Tessék?

Madison – Én sem eszem húst, és a macskám sem.

Alexandre – Akkor mégis mit eszik?

Madison – Szárzátapot! Zöldséges szárzátapot, mint én.

Alexandre – Maga is szárzátapot eszik?

Madison – Előfordul, igen. Mármint... nem a macskám szárzátapját, természetesen.

Alexandre – Egy vegetáriánus macska... Nem is tudtam, hogy létezik ilyen... És ezért hívják Tofunak...?

Madison – Igen... meg azért is, mert egy kicsit „tofu” – vagyis bolondos.

Alexandre – És gondolom, az, hogy nem eszik húst, az az ő saját döntése, igaz...?

Madison – Mindenesetre soha nem panaszkodott.

Alexandre – És... gondolja, hogy most már a cirkuszokban a tigriseknek vagy az oroszlánoknak is zöldséges száraztápot adnak...?

Madison – Nem tudom... Mindenesetre én ellenzem az állatok tartását cirkuszban...

Alexandre – De a lakásban tartott macskákat nem.

Madison – Ebből azt veszem ki, hogy önnek nincsenek háziállatai...

Alexandre – Nincsenek, utálok a háziállatok fogalmát. És általában a domesztikáció fogalmát is. *(fenyegető hangon)* Én magam vadember maradtam...

A nő egyáltalán nem hatódik meg, és körbenéz a szobában.

Madison – Szóval, nem látta a macskámat?

Alexandre – Nem, nem láttam a vegán macskáját. És ha megengedi, azt hiszem, ez az abszurd beszélgetés elég sokáig tartott.

Madison hirtelen megdermed.

Madison – Csend legyen!

Alexandre – Tessék...?

Madison – Nem hallotta, hogy nyávog...?

Alexandre – Nyávog? Nem, egyáltalán nem. De tudja, kicsit süketülök már. Meglátja, ha ön is megéri az én koromat, hogy ez nem is olyan rossz. Főleg, ha zajos szomszédai vannak...

Madison – Én nem zajongok, ezt garantálom. Egy hónapja lakom a szemközti lakásban, és maga még mindig azt hitte, hogy az üresen áll.

Alexandre – Rendben, nem vettem észre, hogy ott lakik, és azt szeretném, ha ez így is maradna. Ha nincs más mondanivalója, kérem, hagyjon engem a dolgaimra, és menjen vissza megkeresni a macskáját...

Madison – Rendben, nem akarom tovább zavarni...

Alexandre – Köszönöm.

Madison úgy tesz, mintha távozna, de megáll.

Madison – De... nem hagyhatom itt így.

Alexandre – Hogy érti, hogy így...?

Madison – Hát... amikor beléptem, éppen...

Alexandre – Mit...?

Madison – Nem tűnt úgy, hogy nagyon jól lenne, ugye...?

Alexandre – Miért gondolja ezt?

Madison – Egy pisztolyt tartott a halántékához.

Alexandre meglepetten néz a kezében lévő pisztolyra.

Alexandre – Ó, ez... Na és...?

Madison – Hát... kissé... depressziósnak tűnik, nem...?

Alexandre – Depressziósnak...? Nézze, kisasszony, amikor én annyi idős voltam, mint maga, a mi generációnk mottója az volt, hogy „Élj gyorsan, halj meg fiatalon, és hagyj hátra egy szép holttestet” – mond ez magának valamit...?

Madison – James Dean...

Alexandre – Gumi nélkül szexeltünk, bukósisak nélkül motoroztunk, és mindenféle tiltott szert fogyasztottunk, amelyeknek az összetételét senki sem ismerte pontosan. Ötven évvel később az olyan öregemberek, mint én, akik túléltek ezt az áldott korszakot, az utcán tüntetnek, mert félnek beoltatni magukat... És azt akarja, hogy ne legyek depressziós...?

Madison – Értem...

Alexandre – Nem hinném... De ha véletlenül megéri az én koromat, meglátja. Az öregkor egy hajótörés.

Madison – Ez egy De Gaulle-idézet, igaz?

Alexandre – Chateaubriand mondta előbb... De igaza van. Megöregedni annyi, mint átjutni az *Édentől keletre a Túlvilági emlékekig*.

Madison – Ez szép mondat.

Alexandre – Igen... Az a baj, hogy a mai fiatalok már eleve úgy viselkednek, mint az öregek.

Madison – Minden korszakban a fiatalok meg akarták változtatni a világot, nem...?

Alexandre – A maiak nem megváltoztatni akarják a világot, csak megmenteni a bolygót. És nem állnak valami jól...

Madison – És maguknak sikerült megváltoztatni a világot?

Alexandre – Nem, de legalább jól szórakoztunk.

Madison – Úgy tűnik, már nem nevet túl sokat...

Alexandre – Maga sem... Különben nem élne párkapcsolatban egy macskával...

Madison – Legalább nem vagyok egyedül...

Alexandre – És komolyan hiszi, hogy megmentheti a bolygót... azzal, hogy ezt a szerencsétlen húsevőt, aki nem kérte ezt, zöldséges száraztáppal eteti?

Madison – Nem tudom... De ha meg akarjuk változtatni a világot, először a bolygót kell megmenteni, nem igaz? Mi értelme lenne forradalmat csinálni a Titanic fedélzetén?

Alexandre – Akárhogy is, irigylem a generációból azokat, akik harmincéves koruk előtt haltak meg. Elképzelem Jimi Hendrixet és Janis Joplint egy idősök otthonában, amint éppen egy oltás állítólagos veszélyeiről vitáznak két scrabble-parti között...? Inkább meghalnék, mint hogy ezt lássam...

Madison – Ugyan, ne mondjon ilyet...

Alexandre – Sajnos az irodalom nem éppen rock and roll. Az írók többsége az ágyában hal meg.

Madison – Ön író?

Alexandre – Ehhez semmi köze... Nem is tudom, miért beszélek erről magával, hiszen nem is ismerem... Egyébként mit keres még mindig itt?

Alexandre elteszi a pisztolyt egy fiókba.

Madison – Meg is sérülhetett volna...

Alexandre – Akár meg is ölhettem volna magát... Amikor valaki betör mások lakásába, mindig benne van a pakliban... Az önvédelemre hivatkozva még el sem ítélték volna... *(Madison kicsit megszédül, ezt Alexandre észreveszi és aggódik érte.)* Jól van?

Madison – Elnézést, mindjárt elmúlik... Van egy pohár vize?

Alexandre egy pillanatig habozik.

Alexandre – Üljön le egy percre, hozok egy pohárral.

Elmegy. Madison azonnal magához tér, és körbenéz a szobában. Megnézi az íróasztalon lévő női portrét egy keretben, majd sietve visszateszi, amikor Alexandre visszatér egy pohár vízzel, amit átad neki.

Madison – Köszönöm...

Megissza a vizet egy húzásra.

Alexandre – Jobban van?

Madison – Igen, köszönöm...

Alexandre erőt vesz magán, hogy kicsit barátságosabb legyen.

Alexandre – Elnézést, hogy így fogadtam... Már elszoktam attól, hogy emberekkel találkozom...

Madison – Akkor maga is egyedül él?

Alexandre – Ennyire látszik?

Madison – Az alapján, amit mondott, azt feltételezem, hogy gyerekei sincsenek.

Alexandre – Miért gondolja, hogy nincsenek gyerekeim?

Madison – Vannak?

Alexandre – Nincsenek... És amikor látom, milyen a világ most, örülök, hogy nincsenek.

Madison – Igen...

Alexandre – Ha meg akarja menteni a bolygót, először az embereknek kéne abbahagyniuk a gyerekvállalást, nem igaz?

Madison – Ugyanakkor... vajon azzal, hogy nem születnek többé gyerekek, megmentjük az emberiséget?

Alexandre – És ha belegondol, hogy Franciaország valószínűleg a világ legjobb helye az élethez...

Madison – Igen, ezért döntöttem úgy, hogy az önök országába költözöm.

Alexandre – Maga nem francia?

Madison – Madisonnak hívnak. Amerikai vagyok.

Alexandre – Pedig tökéletesen beszél a nyelvünket, akcentus nélkül...

Madison – A nagymamám francia volt. Ő tanított meg Molière nyelvére. Azért jöttem Párizsba, hogy az irodalmat tanuljam a Sorbonne-on.

Alexandre – És pusztán véletlen, hogy ma itt találom magát a lakásomban?

Madison – Ön Alexandre, igaz?

Alexandre – Honnan tudja?

Madison – Láttam a nevét a postaládán lent. Alexandre Delacroix... Rokona annak a...

Alexandre – A festőnek? Nem, egyáltalán nem.

Madison – Az írónak!

Alexandre – Maga amerikai, és ismeri Alexandre Delacroix-t... akire Franciaországban már senki sem emlékszik.

Madison – Túlzásba viszi... Mindenki ismeri Alexandre Delacroix-t. A hírneve bőven túlnyúlt Franciaország határain. Legalábbis azok körében, akik érdeklődnek az irodalom iránt. Szóval...?

Alexandre – Igen... Én vagyok az.

Madison – Nem igaz! Alexandre Delacroix, az a legendás szerző, aki a huszadik század irodalmának számos remekművét alkotta!

Alexandre – Ha maga mondja...

Madison – Egy rejtélyes író, aki már évek óta visszavonultan él, nem publikál semmit, és minden interjút visszautasít... Tényleg ön az?

Alexandre – Valami azt súgja, hogy ezt már akkor is tudta, mielőtt betörte volna az ajtómat, igaz?

Madison egy pillanatig habozik.

Madison – Nem tagadom...

Alexandre – Szóval, hogy megszerezzen egy interjút, kitalálta ezt a macskás történetet...?

Madison – A macska igaz, esküszöm... De az is igaz, hogy amikor ideköltöztem, volt egy ötletem.

Alexandre – Szándékosan bérelt egy lakást velem szemben, hogy kémkedjen utánam?

Madison – Kémkedni? Dehogyan! Az ön műveinek nagy rajongója vagyok. Amikor megérkeztem Párizsba, próbáltam kapcsolatba lépni önnel. De az ügynöke azt üzenté, hogy senkivel sem akar találkozni.

Alexandre – És mi az, amit nem értett meg ebből a mondatból?

Madison – Átszeltem az Atlanti-óceánt azzal a reménnyel, hogy találkozhatok önnel. Lakást kerestem, és amikor megláttam, hogy a szemben lévő kiadó, azonnal lecsaptam rá...

Alexandre – Maga teljesen örült! Figyelmeztetem, ha nem hagy békén, feljelentem zaklatásért. És egyáltalán, mit vár tőlem? Újságíró?

Madison – Diák vagyok, már mondtam. New Yorkban az ön műveiből írtam a mesterképzésem szakdolgozatát. És úgy döntöttem, Párizsba jövök, hogy folytassam a kutatásaimat, mivel ez a város a legtöbb regényének díszlete. Tudja, az amerikaiak számára Párizs a világ legromantikusabb városa.

Alexandre – És azt hiszi, ilyen közkhelyekkel sikerül megfejtenie a műveim rejtett jelentését?

Madison – Tudni akarja a szakdolgozatom címét?

Alexandre – Nem.

Madison – „Az hiány alakzata Alexandre Delacroix regényes univerzumában.”

Alexandre – Tökéletesen megértette... Ami a legtöbb emberben – kezdve önnel – a legjobban tetszik, az a hiányuk. Ezért kérem, hogy távozzon.

Madison – Ha valaki egy élő szerző műveit kutatja, természetes, hogy szeretne találkozni vele. Hogy jobban megismerje. És ha egy kicsit jobban megismeri az életét, jobban megértheti a műveit.

Alexandre – Ez tévedés, biztosíthatom. Jobb, ha megelégszik azzal, hogy tanulmányozza a művet, és semmit sem tud az íróról. Sok nagy író kicsinyes ember volt a valóságban. Vagy éppen szörnyeteg. Ez igaz a művészekre és a tudósokra is. Ez így van. A zsenik ritkán nyernek azzal, ha megismerik őket... Bár, ne aggódjon, nem tartom magam zseninek...

Madison – Értem az alázatát, de azért... Egy exkluzív interjú a *Latin negyed krónikái* szerzőjével megkoronázná a kutatásomat.

Alexandre – Olvasta?

Madison – Ez a regény győzött meg arról, hogy Párizsban folytassam a tanulmányaimat. Számomra ez a legjobb könyve.

Alexandre – Pedig nem ez volt a legkelendőbb...

Madison – Elképzelem, hogy ez a regény nagyrészt önéletrajzi ihletésű.

Alexandre – Már mondtam... Ennek semmi jelentősége az olvasó számára...

Madison – És arról a titokzatos kéziratról, amin évek óta dolgozik...?

Alexandre – Nem írok semmit. Ez csak egy legenda, amit a kiadóm táplál, hogy ne felejtessenek el teljesen, és hogy a régi könyveim továbbra is eladhatók legyenek. Akárhogy is, nem adok interjút. Sem magának, sem másnak. *(Fenyegetően közeledik felé.)* Most pedig távozzon!

Ahelyett, hogy elmenne, Madison szembeszáll vele.

Madison – Nem!

Alexandre meglepődik az elszántságán.

Alexandre – Hogy érti, hogy nem?

Madison – Nem hagyom, hogy öngyilkos legyen, mielőtt interjút adna nekem. Még az Atlanti-óceánt is átúsztam volna érte!

Alexandre – Akkor menjen vissza, akár vízibiciklin is, ha ahhoz van kedve, nem az én gondom...

Madison ismét úgy tűnik, hogy elájul.

Alexandre – Ez már a második alkalom, hogy elájul előttem... Túl sok romantikus regényt olvas, kisasszony. Manapság, a színházat leszámítva, a nők már nem ájuldoznak ilyen gyakran, csak mert valami bántja őket...

Madison – Nem színlelek, biztosíthatom.

Úgy tűnik, Alexandre habozik.

Alexandre – Hívjak mentőt?

Madison – Nem, csak le kell ülnöm egy pillanatra.

Alexandre – És utána elmegy?

Madison – Megígérem.

Madison leül, és mély levegőt vesz.

Alexandre – Már adtam önnek egy pohár vizet... Kér egy pohár konyakot?

Madison – Maga most meg akar ölni, igaz?

Alexandre – Sajnos túl késő... Azonnal le kellett volna lőnöm, és önvédelemre hivatkoznom. Most már nem tagadhatnám, hogy előre megfontolt szándékom volt...

Madison – Miért tart egy pisztolyt a lakásában?

Alexandre – Eredetileg arra, hogy távol tartsam a kellemetlenkedőket. Úgy tűnik, ez nem elég hatékony...

Madison – Még ha kissé emberkerülő is, mint sok író... Azért mindenkinek szüksége van társaságra, nem?

Alexandre – Érzem, hogy azt akarja javasolni, tartsak egy macskát... Meg akar szabadulni a sajátjától, igaz?

Madison – Nem nyomasztja magát a magány?

Alexandre – A magány... Olyan, mint a kávé... Eleinte kicsit keserű. Aztán megszokja az ember. Utána megszereti. Végül pedig már nem tud nélküle élni.

Madison – Írhatna egy aforizmagyűjteményt. Biztos vagyok benne, hogy jól fogyna.

Alexandre – És mi az, hogy nem egyedül lenni? Párkapcsolatban élni, és egész évben ugyanazokat a közhelyeket ismételtetni? Néha találkozni a családdal vagy barátokkal, gondosan kerülve minden kényes témát, ami vitát okozhat? Összefutni a szomszédokkal a lépcsőházban, és az időjárásról beszélgetni? Beszélni a macskájához, mintha értené, mit mond...?

Madison – Amikor ír, mégis valakihez szól.

Alexandre – Pontosan ezért hagytam abba az írást.

Madison – Nem hiszem el.

Alexandre – Nem kérem, hogy elhiggye. Csak azt kérem, hogy hagyjon békén...

Madison – Akkor nem akarja megadni nekem ezt az interjút?

Alexandre – Nincs már semmi mondanivalóm. És ami még rosszabb, nincs már senki, akivel beszélhetnék. És vannak napok, amikor még saját magamhoz sincs kedvem szólani.

Madison – Ez szomorú...

Alexandre – Ez az élet... És így vagy úgy, az enyém a végéhez közeledik...

Madison – Az enyém is, talán...

Alexandre – Negyven évvel fiatalabb, mint én. Az apja is lehetnék.

Madison – Sőt, akár a nagyapám is.

Alexandre – Köszönöm a pontosítást, ez nagyon kedves magától. Akárhogy is, az ön élete még csak most kezdődik.

Madison – Igen... De lehet, hogy hamar véget ér...

Alexandre – Mit akar ezzel mondani?

Madison – Szívbetegségem van. Az orvosok szerint csak néhány évem van hátra. Talán néhány hónapom. Ezért jöttem Franciaországba, hogy valóra váltsam az utolsó álmomat. Hogy találkozhatnék önnel...

Alexandre láthatóan megindul e szavak hallatán.

Alexandre – Hogy érti, hogy szívbetegsége van?

Madison – Szívfejlődési rendellenességgel születtem. A szívem túl gyenge. Bármelyik pillanatban leállhat.

Alexandre – És ezért vannak ezek a gyengeségi rohamai?

Madison – A legkisebb megrázkódtatásra a szívem túl gyorsan verni kezd, és megállhat.

Alexandre egy pillanatra habozik.

Alexandre – Ne mondja, hogy ezt a történetet azért találta ki, hogy rákényszerítsen arra, hogy ne bántsam magát... és elfogadjam az interjút.

Madison – Sajnos nem...

Alexandre – Sajnálom önt.

Madison – Nem az ön hibája.

Alexandre – Nem, de milyen irónia... Én öreg vagyok, semmihez sincs kedvem, és azon gondolkodom, hogy véget vetek az életemnek... Maga fiatal, az egész élet előtte áll, és a szíve árulja el...

Madison – Nem tudok rajta változtatni, akkor minek lázadnék?

Alexandre – És ráadásul mosolyogni is tud...

Madison – Arra gondolok, hogy azok a hónapok, amelyek még hátra vannak, talán életem legszebb hónapjai lesznek.

Alexandre – Az ön életöröme lehangol engem. Soha nem kételkedik semmiben?

Madison – Már nincs időm a kételkedésre. Ezért törtem be az ajtaját...

Pillanatnyi csend.

Alexandre – És tényleg semmi remény?

Madison – De igen, egy szívátültetés. De előbb találni kell egy donort...

Alexandre – Felajánlhatnám a szívemet, nekem már nincs rá szükségem... Öngyilkos leszek, és felajánlom önnek a szerveimet...

Madison – Attól tartok, ez nem ilyen egyszerű. Főleg a szívvel. Az nem olyan, mint azok a szervek, amelyekből kettő van. A vesék, a tüdő...

Alexandre – A herék...

Madison – A szívnél az a feltétel, hogy az adományozónak agyhalott állapotban kell lennie...

Alexandre – Agyhalott? Néha azon tűnődöm, nem vagyok-e már most is az. Akárcsak sokan körülöttem...

Madison – Az adománynál az a fontos, hogy az adományozó halott legyen, a szíve jó állapotban legyen, és gyorsan ki lehessen venni. Ez sajnos nagyon ritkán fordul elő. És a transzplantációra váró betegek listája nagyon hosszú...

Alexandre – Azt mondják, Kínában a halálraítéltek szerveit veszik el. Ez sokkal praktikusabb, természetesen. Először kitűzik a transzplantáció időpontját, majd a kivégzést azon a napon hajtják végre.

Madison – Ez borzalmas...

Alexandre – Igen, de így a szervátültetésre váró személy kényelmesen megérkezhet Európából vagy az Egyesült Államokból repülővel. Néhányan még egy kis turizmusra is jutnak időt. Természetesen ez nem ingyenes. Nem tudom, mennyi lehet egy szív ára Kínában. Utánanézett már?

Madison – Nem...

Alexandre – Az interneten könnyen megtalálhatja...

Madison – Köszönöm.

Alexandre – Sajnálom, nem kellene ezzel viccelődnöm... főleg nem önnel. Ugyanakkor, tudja, a humor az egyetlen, ami még maradt nekünk, nem igaz?

Madison – Igen...

Alexandre – Még ha amit mondtam, minden, csak nem vicc...

Madison – Inkább meghalnék, mint hogy egy halálraítélt szívével éljek. Akár az önével is... Szóval?

Alexandre – Szóval mi?

Madison – Kegyetlen lenne, ha nem teljesítené az álmomat, mielőtt elmegyek?

Alexandre – Maga eléggé kitartó, nem igaz?

Madison – Ezt bóknak veszem.

Alexandre – De honnan tudjam, hogy nem hazudik?

Madison – Ki találna ki ilyen történetet? Csak azért, hogy interjút szerezzen egy íróval, akiről mindenki elfeledkezett már...

Alexandre – Végre elismeri, hogy mindenki elfeledte Alexandre Delacroix-t.

Madison – Akkor igen?

Alexandre – Amint bemutat egy orvosi dokumentációt, ami bizonyítja, hogy nem hazudik.

Madison – Sajnálom, nincs nálam.

Alexandre – Maga ott lakik szemben... Menjen érte...

Madison – Azt hittem, elhiszi a szavamra. Bevallom, kicsit csalódtam.

Alexandre – Ha megadom ezt az interjút, az csak a kezdet, higgye el. Nagyon csalódást keltő ember vagyok, meglátja.

Madison feláll, és körülnéz a szobában. A tekintete megakad egy régi írógépen.

Madison – Még mindig írógépen ír?

Alexandre – Valóban ezen a gépen írtam az összes regényemet. De ne próbáljon meg csapdába csalni. Mondtam már, évek óta nem írok.

Madison – Miért?

Alexandre – A szavak olyanok, mint a pénzjegyek. Ha túl sok kerül forgalomba, elveszítik az értéküket... Nézze csak meg, mi történik ma a közösségi médiában. Mindenki naponta tíz-húsz alkalommal megosztja az „apró gondolatait”. Minden témáról. Egy hamis pénzinfláció, ami leértékelte a valódit. A szavak már semmit sem jelentenek.

Madison – Az embereket nem lehet megakadályozni abban, hogy fecsegenek. Régen a kávézóknak beszélgettek, ma Facebookon. De mindig lesznek nagy írók, mint ön.

Alexandre – A nagy írókat már nem olvassák. Idézik őket. Összevissza, minden kontextus nélkül. Mindig ugyanazokat az idézeteket, újra meg újra, amíg teljesen ki nem ürülnek a jelentésükből... A gondolkodást felváltotta a másolás-beillesztés... és az érzelmek helyét átvették az emotikonok.

Madison – Engedi, hogy idézzem önt a szakdolgozatom zárásában?

Alexandre – Elitizmussal fognak vádolni. Azt fogják mondani, hogy csak egy kiválasztott kisebbségnek van joga megszólalni, a többieknek pedig hallgatniuk kell és figyelniük. Ez nem igaz. Szerintem mindannyiunknak hallgatnia kellene.

Madison – Mit javasol? Egy perces csendet?

Alexandre – Egy perc nem elég. Egy egész évet. Egy évszázadot. Egy évezrednyi csendet. Talán így a szavaink visszanyernék a jelentésüket, miután az elmúlt években ez a verbális hasmenés elöntötte a közösségi hálókat.

Madison – Érdekes elemzés... de azt is mondják, hogy egy szerelmi bánat miatt hagyta abba az írást.

Alexandre – Azt mondanak, amit akarnak...

Madison – De nem cáfolja...

Alexandre – Ez nem jelenti azt, hogy igaz is...

Madison felveszi az íróasztalon lévő képet.

Madison – Ki ez a nő a képen?

Alexandre – Ez nem tartozik önre.

Madison – Szép nő.

Alexandre – Még ha valóban beteg is, ez nem jogosítja fel arra, hogy a magánéletében vájkáljon.

Madison – Amikor beléptem ide, rögtön észrevettem ezt a képet... és olyan érzésem volt, hogy ismerős ez az arc.

Alexandre elveszi tőle a fotót, nézi egy pillanatig, majd visszateszi a helyére.

Alexandre – Ez egy nő, akit nagyon szerettem, nagyon régen...

Madison – Amikor még hippi volt?

Alexandre – Valójában nem igazán voltam hippi... Nyitott voltam az új gondolatokra. És időnként elszívtam egy spanglit. De vigyáztam az egészségemre, és már akkor is a karrieremre gondoltam. Tudja, íráshoz kell némi kényelem. Ahhoz, hogy valaki nagy íróvá váljon, néha muszáj egy kicsit kispolgárnak maradnia...

Madison – És ő?

Alexandre – Ő egy szabad nő volt. Csak a jelen pillanatnak élt. Napról napra.

Madison – Hol találkozott vele?

Alexandre – A lépcsőházban... A szemközti lakásban lakott. Abban, amelyikben most maga. Akkoriban megosztotta az otthonát az átutazó barátaival. Olyan emberekkel, akik a világ minden tájáról jöttek. Zenészek, művészek... Az a lakás egy kicsit olyan volt, mint Maxime Le Forestier *Kék háza* a dalban. Az ajtó mindig nyitva volt.

Madison – És mivel nyitva volt az ajtó, egy nap kihasználta, és elment. Mint a macskám...

Alexandre – Körbe akarta utazni a világot. Új élményeket keresett. Új emberekkel akart találkozni. Akkoriban a hagyományos párkapcsolat nem igazán volt az ideálunk. Legalábbis az övé nem.

Madison – De szerette önt...

Alexandre – Igen. A maga módján, azt hiszem. Még ha nem is csak engem szeretett...

Madison – Szabad szerelem...

Alexandre – Nem akartunk a szüleinkre hasonlítani, és igazunk is volt. Csak éppen nem igazán tudtuk, mit találjunk ki helyette. Valamit, ami egy kicsit tovább tart... A jelen pillanatot éltük. Nem terveztünk megöregedni... És akik nem haltak meg harmincéves koruk előtt, azok nagyon rosszul öregedtek meg. Találkozott már valaha öreg beatnikkel? Nem szép látvány, biztosíthatom...

Madison – Szóval hagyta, hogy egyedül folytassa az útját...

Alexandre – Nem tudtam visszatartani... és nem is volt jogom hozzá. Egy szép reggelen elment...

Madison – Hová?

Alexandre – Afganisztánba. Ma már szürreálisnak tűnik, de akkoriban az egy nagyon népszerű úti cél volt a hippik körében. A hasist szabadon árulták, és nagyon olcsó volt. Egy évnyi munka itt elég volt arra, hogy ott egy évig megéljen. És ott volt az a keleti varázs... Franciaországból nézve, a hippik számára Afganisztán maga volt a paradicsom.

Madison – De maga maradt...

Alexandre – Már akkor is a jövőmre gondoltam... És megértettem, hogy az én jövőm nem Afganisztánban van.

Madison – Elmehetett volna vele... szerelemből.

Alexandre – Persze... És biztos hagyta volna, hogy vele tartsak... De az ő álma nem egy szerelmesek utazása volt. Még kevésbé egy nászút. Ázsia egy beavatási utazás volt. Amit csoportosan tettek meg. Nagyon távol a kispolgári szerelem sablonjaitól...

Madison – Szóval Párizsban maradt... de sosem felejtette el őt.

Alexandre – Reméltem, hogy egyszer visszajön... Vagy legalább küld egy jelet... Egy képeslapot... De soha nem láttam viszont.

Madison – Nem próbálta megkeresni?

Alexandre – Akkoriban még nem létezett az internet... Ha valaki úgy döntött, hogy eltűnik az életéből, akkor valóban eltűnt. Aztán teltek az évek...

Madison – Most megpróbálhatná megkeresni.

Alexandre – Minek? Lehet, hogy ma már halott. Vagy férjnél van, öt gyereke van, és százhusz kilót nyom.

Madison – Vagy még él, még mindig szép nő, és néha talán önre gondol.

Alexandre – A bizonytalanságban inkább nem akarom megtudni... és inkább megőrzöm annak a gyönyörű fiatal nőnek a képét, akit ezen a fotón lát. Elképzeli azt a sokkot, negyven év után? Saját magunkon nem látjuk, hogy megöregedtünk, de másokon nagyon is észrevesszük, higgye el.

Madison – Nem vagyok benne biztos, hogy én látni fogom, ahogy megöregszem...

Alexandre – Sajnálom, ezt nem kellett volna mondanom.

Pillanatnyi csend.

Madison – Nem hallotta, hogy nyávogást?

Alexandre – Nem... Még mindig nem...

Madison – Talán elbújt valahol itt...

Alexandre – Remélem, hogy nem.

Madison – Ígérje meg nekem, hogy ha meghalok, gondoskodik a macskámról.

Alexandre – De hiszen nem fog meghalni! Ráadásul a macskája valószínűleg előbb fog meghalni, mint maga. Legalábbis szerintem... Mennyi ideig él egy macska?

Madison – Körülbelül tizenöt évig.

Alexandre – És az öné hány éves?

Madison – Kétéves.

Alexandre – Értem...

Madison – Szóval? Örökbe fogadná?

Alexandre – Emlékeztetem, hogy amikor belépett ide, éppen egy pisztolyt tartottam a halántékomhoz.

Madison – Pontosan ezért adna egy okot arra, hogy ne vessen véget az életének...

Alexandre – Hogy egy macskát etessek zöldséges száraztáppal, és minden nap kicseréljem az alomját, ugye?

Madison – Hogy gondoskodjon valakiről, igen. Hogy valaki fontos legyen önnek, hogy szüksége legyen önre, hogy várja otthon, amikor este hazaér.

Alexandre – Hazaér? Szinte ki sem mozdulok itthonról, főleg nem este...

Madison – Valóban véget akart vetni az életének az imént, vagy csak segítséget kért?

Alexandre – Akárhogy is, nem emlékszem, hogy hívtam volna magát...

Madison – Mégis meghallottam a hívását.

Alexandre – Igaz, egyre nehezebben találok okot a reménykedésre.

Madison – Beszélne erről nekem?

Alexandre – Az ön személyes helyzetét figyelembe véve lelkiismeret-furdalásom lenne, ha felsorolnám a depressziós gondolataim okait.

Madison – Folytatni a harcot, amikor már tudjuk, hogy a háború elveszett... Nem ez az igazi bátorság?

Alexandre – Sosem mondtam, hogy bátor vagyok. Bárcsak olyan bátor lennék, mint maga.

Madison – Nem vagyok bátor. Egyszerűen nincs választásom. Ellentétben önnel.

Alexandre – Én? Nekem már csak az a választásom maradt, hogy felkötöm magam vagy fejbe lövöm magam...

Madison – Igaza van... Tényleg lehangoló alak.

Alexandre – Mondtam, hogy egy öreg hülye vagyok. Nem tudom, hogy ez a korszak rosszabb-e, mint a fiatalságomé volt. Talán csak az a különbség, hogy most élesebben látok. És általában az éleslátás nem tesz optimistává.

Madison – Végül is meginnék egy pohár konyakot.

Alexandre – Biztos benne?

Madison – Valamibe bele kell halni.

Alexandre tölt két pohár konyakot. Koccintanak.

Alexandre – Az egészségére! Bocsánat, azt hiszem, megint hülyeséget mondtam...

Madison elmosolyodik. Kiürítik a poharaikat.

Madison – Ez még a holtakat is felébresztené.

Alexandre – Már tíz éve nem iszom. Nem is tudom, mióta van itt ez az üveg. De az alkohol, az jól öregszik, nem? Jobban, mint az alkoholisták, mindenesetre...

Madison – Azért furcsa íze van. Biztos benne, hogy ez konyak?

Alexandre a palackra néz.

Alexandre – Azt hiszem... De már nem igazán emlékszem, milyen íze van a konyaknak...

Madison – Szerettem volna megismerni azt a fiatalembert, aki ön volt.

Alexandre – Melyik fiatalembert?

Madison – Azt, aki szerelmes volt abba a nőbe, ott a képen. Aki még tele volt életvággyal...

Alexandre – Nem tudom, tetszett volna-e önnek.

Madison – Biztosan tele volt lelkesedéssel és reménnyel.

Alexandre – Ambícióval, az biztos.

Madison – Tényleg nincsenek barátai?

Alexandre – Ki nem állhatom az öregeket, ezért kerülöm, hogy a korombeliekkel találkozzak. Nem akarom, hogy állandóan tükröt tartsanak elém, hogy lássam a saját leépülésemet.

Madison – Biztos vagyok benne, hogy az elmúlt években sem hagyta abba az írást.

Alexandre – Ezért itatott meg? Hogy remélje, hogy vallomásokat teszek?

Madison – Egy írónak írnia kell.

Alexandre – Rendben, igaz. Folytattam az írást... De nem fogok többet publikálni...

Madison – Miért nem?

Alexandre – Mondtam már. Nem azért írok, hogy olvassanak. Vagy csak a jövő generációinak. A mai olvasóknak már nincs mit mondanom.

Madison – Nekem sem?

Alexandre – Nem ismerem magát. Miért gondolja, hogy mondanom kéne valamit?

Madison – Talán több közös van bennünk, mint gondolná...

Alexandre – Hacsak nem arra gondol, hogy mindketten halálra vagyunk ítélve, még hozzá rövid időn belül?

Madison – Mondja el legalább, miről szól a könyve...

Alexandre egy pillanatig habozik.

Alexandre – Ez egy... nagyon személyes regény.

Madison – Szóval önéletrajzi.

Alexandre – Mondjuk úgy, autofikció. Ahogy ma nevezik.

Madison – Ezért nem akarja kiadni? Mert túl személyes?

Alexandre – Inkább úgy tekintek erre a kéziratra, mint egy naplóra. Nem szeretem a magamutogatást. Ha kiadnám, azt mondanák, hogy idősebb koromban rózsaszín regényeket kezdtem írni...

Madison – Azt hittem, nem érdekli, mit gondolnak önről.

Alexandre – Úgy tűnik, még nem jutottam el erre a bölcsességi szintre.

Madison – Mert ez lehetetlen.

Alexandre – Ne pazarolja az idejét arra, hogy rólam írjon szakdolgozatot. Nem éri meg, higgye el.

Madison – Nekem fontos.

Alexandre – De miért? Élje az életét, az ég szerelmére! Főleg, ha bármelyik pillanatban vége lehet... Egyébként nem hiszek önnek, és még mindig nem mutatta meg azt az orvosi jelentést.

Madison – Ha nem hisz nekem, miért beszél velem mégis?

Alexandre – Azt gondoltam, hogy ha valaki ilyen történetet talál ki, annak biztos van rá jó oka. Mi lenne az?

Madison – Ez egy kicsit bonyolult...

Alexandre – Szóval hazudott. És a szíve teljesen rendben van.

Madison – Mondjuk úgy, hogy... a szívproblémáim inkább szimbolikusak.

Alexandre – Miért mondott ilyeneket?

Madison – Hogy megsajnáljon, gondolom. Ki akart dobni...

Alexandre – Most megtehetném...

Madison – De nem fogja megtenni.

Alexandre – Miért nem?

Madison – Mert kíváncsi rá...

Alexandre – Azt mondja, hogy a szívproblémái szimbolikusak. Úgy érti... szerelmi bánat?

Madison – Mondhatni... Akárcsak ön, én is szenvedtem egy szeretett személy hiányától.

Alexandre – És ennek mi köze hozzám?

Madison – Hamarosan elmondom, megígérem. De előtte szeretnék kérni valamit.

Alexandre – Hallgatom...

Madison – Szeretném elolvasni azt a kéziratot.

Alexandre – Miért bízna magára?

Madison – Mert legbelül maga is azt szeretné, ha valaki elolvasná, és véleményt mondana róla. Egy író mindig azért ír, hogy olvassák... és elismerjék. Hogy szeressék...

Alexandre – Az egyetlen személy, akinek a szeretetét el akartam nyerni... több mint negyven éve eltűnt az életemből.

Madison – Hol van az a kézirat?

Alexandre az íróasztalon lévő dossziéra mutat.

Alexandre – Ott van...

Madison – Megnézhetem?

Madison kinyújtja a kezét, hogy megfogja, de Alexandre megakadályozza.

Alexandre – Nem!

Madison egy pillanatra habozik. Szomorúság suhan át a tekintetén.

Madison – Végül is igaza van. Maga tényleg egy vén hülye. Hagyom, hogy tovább sajnálja magát...

Elindul kifelé.

Alexandre – Várjon...

Habozik, majd fogja a kéziratot, és odanyújtja neki.

Alexandre – Megengedem, hogy elolvassa, egy feltétellel.

Madison – Hallgatom.

Alexandre – Ez a kézirat nem hagyhatja el a házat.

Madison – Attól fél, hogy lemásolom, és az engedélye nélkül kiadom?

Alexandre – Vagy elfogadja így, vagy nem.

Madison átveszi a dossziét, és megforgatja a kezében.

Madison – Ez eltart majd egy darabig.

Alexandre – Nekem nem sürgős. És magának?

Madison – Nekem sem.

Alexandre – Van egy vendégszobám, ha szeretné. Már nem nagyon használom. Az összes barátom meghalt...

Madison – Köszönöm a vendégszeretetét.

Alexandre – Magára hagyom az olvasással...

Alexandre kimegy. Madison belemerül a kézirat olvasásába.

Elsötétül a szín.

Madison egy fotelben ülve továbbra is olvassa a kéziratot. Lapozza az utolsó oldalt. Összecsukja a dossziét, és egy pillanatra elgondolkodik. Feláll, és a szemben lévő ablak felé néz, a nézők irányába. Alexandre megérkezik két csésze kávéval. Az egyiket leteszi elé.

Alexandre – Tessék... Figyelmeztetem, ez koffeinmentes. Ettől ne számítson arra, hogy felébred.

Madison – Köszönöm.

Alexandre – Szóval nem sikerült befejeznie...

Madison – Épp most fejeztem be.

Alexandre – Máris? Ez lehetetlen, biztosan kihagyott néhány oldalt...

Madison – Nem, esküszöm...

Alexandre kissé aggódva figyeli a beálló csendet.

Alexandre – Nem kell feltétlenül elmondania, mit gondol róla... Főleg, ha nem tetszett.

Madison – Az első oldaltól az utolsóig faltam. Egy szemhunyásnyit sem aludtam az éjjel.

Alexandre – Ez megnyugtat... Bár nem gondoltam, hogy egy krimit írtam volna.

Madison – Ez a legjobb könyve. Egy emberiség árad belőle, ami az összes többi művéből hiányzott.

Alexandre – Most nem tudom eldönteni, ezt bóknak vegyem-e... Mármint a többi művemre nézve.

Madison – A többi regénye zseniális volt. Ez viszont megrendítő.

Alexandre – És észrevette? A téma tökéletesen kapcsolódik a szakdolgozata tárgyához.

Madison – A szakdolgozatomhoz...?

Alexandre – „Az hiány alakzata Alexandre Delacroix regényes univerzumában.” Már el is felejtette?

Madison – Nem, persze. És igaza van. Egy férfi története, aki húszévesen úgy dönt, hogy csak egy ifjúkori szerelem szellemével él együtt...

Alexandre – Az első szerelmét senki sem felejtí el. Mert a fiatalságára emlékszik vissza általa. Az összes első alkalom nosztalgiájára... Hünek kell maradni az első szerelemhez. Még ha nem is lehet mindig hú az első nőhöz, akit szeretett.

Madison – Igen, de ez kockázatos. Az, hogy valaki a múltban éljen...

Alexandre – Mindenesetre soha nem szabad lemondani az álmainkról. Akkor most mit gondol, ki kellene adnom?

Madison – Ha azt mondom, hogy igen, megtenné?

Alexandre – Ön mégiscsak a munkásságom szakértője.

Madison – Biztos vagyok benne, hogy ez a regény újraindíthatja az irodalmi karrierjét... Szerintem megérne egy Goncourt-díjat.

Alexandre – Azért ne vigye túlzásba. Értékelem, hogy fel akar vidítani. De maradjunk a hihető dolgoknál...

Madison – Teljesen őszinte vagyok, higgye el.

Alexandre – És természetesen tökéletesen objektív is.

Madison – Kétkelkedik benne?

Alexandre – Nem tudom... Valami azt súgja, hogy nem csak azért jött Párizsba, hogy egy divatjamúlt íróról írjon szakdolgozatot.

Pillanatnyi csend.

Madison – Valóban. Nem mondtam el mindent.

Alexandre – Nem szívbeteg. Nincs macskája. És gondolom, nem is egyetemi hallgató...

Madison – Az igaz, hogy amerikai vagyok, és hogy azért jöttem Franciaországba, hogy találkozzak önnel.

Alexandre – Már hetek óta a szemben lévő lakásban lakik... Miért most?

Madison – Tegnap reggel az ablakból láttam, ahogy kötelet akaszt a plafonra. Aztán ahogy előveszi azt a pisztolyt.

Alexandre – Nem találtam helyet, ahová a kötelet felköthetném.

Madison – Félttem, hogy eltűnik, mielőtt megismerhetném. Berohantam önhöz... és improvizáltam.

Alexandre – Nagyon jól sikerült. Színészkednie kellene... De tudja, az életben, akárcsak a színházban, vigyázni kell arra, mit látunk a függöny mögött. Néha csak egy illúzió. A saját vágyaink kivetítése...

Madison – A kötélen nem azért volt, hogy felakassza magát?

Alexandre – És ha csak... egy csillárt akartam volna felakasztani?

Madison – És a pisztoly?

Előveszi a fegyvert a fiókból.

Alexandre – Lehetne akár egy játék is. Egy hamis fegyver, amivel meg lehet ijeszteni a betörőket... Vagy egy egyszerű öngyújtó... *(Meghúzza a ravaszt, és egy láng csap ki a csőből.)* Egy öngyújtó, amire már semmi szükségem. Annyira félek a haláltól, hogy leszoktam a dohányzásról. De mindig tartok magamnál egy doboz cigarettát, hogy bebizonyítsam magamnak, képes vagyok ellenállni a kísértésnek. Leszoktam az alkoholoról is, sőt a koffeinről is. Mondhatni, nagyon vigyázok az egészségemre...

Madison – Akkor nem tervezte, hogy véget vet az életének?

Alexandre – Tervezni? Még nem. Talán vágyom rá. Igazából ez az egyetlen vágyam, ami még megmaradt. A vágy, hogy véget vessek az egésznek. De az öngyilkossághoz bátorság kell... És nekem nincs meg ez a bátorság. Vagy talán még nem vagyok eléggé kétségbeesett. És végül is, minek? Majd kivárom a soromat, mint mindenki más...

Madison – Akkor a találkozásunk csak egy egyszerű félreértés lenne?

Alexandre – Nehezen hiszem, hogy valaki átszeli az Atlanti-óceánt csak azért, hogy interjút készítsen egy olyan íróval, mint én. És nem hiszek a véletlenekben. Miért van itt?

Madison – Elmondom, de először is, köszönöm, hogy megtisztelt azzal, hogy első olvasója lehettem ennek a kéziratnak.

Alexandre – Tényleg tetszett?

Madison – Ez egy remekmű. De van egy kis kritikám.

Alexandre – Na, tudtam, hogy ez lesz... Hallgatom.

Madison – Nem találtam a végét teljesen meggyőzőnek...

Alexandre – Igaza van... Ez egy befejezetlen történet... Mintha hiányozna egy epilógus...

Madison – Segíthetnék megtalálni.

Alexandre – Maga is ír? Azért jött, hogy egy együttműködést javasoljon? Igaz, kezd elfogyni az ihletem, de figyelmeztetem, még nem jutottam el odáig, hogy bértársszerzőt keresek, aki helyettem írja meg a könyveimet.

Madison – Nem, nem ezért jöttem...

Alexandre – És ez a szakdolgozatos történet is csak kitaláció. Tehát nem azért játszott a komédiát, hogy irodalmi eszmecserére kerüljön sor közöttünk...

Madison – Nem. Nem csak ezért...

Alexandre – Akkor miért?

Madison – Azt hiszem, a válasz abban a kéziratban van, amit most olvastam. „*A szemközti ablak*”... Miért ez a cím?

Alexandre – A szemközti ablak... az annak a lakásnak az ablaka, amelyben most maga lakik. Ott élt az a nő, akit valaha szerettem.

Madison – És aki azóta is kísérti a gondolatait, hogy elment.

Alexandre – Gyakran álmodtam arról, hogy visszatér. Hogy egy nap benyit az ajtómon, ahogy maga tette ma...

Madison – Ezért hagyja mindig nyitva az ajtót...

Alexandre – Néha úgy tűnt, mintha egy árnyat látnék a szemközti ablak függönye mögött. Amikor beköltözött, és éjjel fényt láttam, elképzeltem, hogy ő az...

Madison – Csak én voltam.

Alexandre – Kicsit hasonlít rá... Ezért, amikor először megláttam ma, hátraléptem. Egy pillanatra azt hittem, ő az. Húszévesen. Aztán eszembe jutott, hogy ma már körülbelül velem egykorú lenne...

Madison – Igaz, hasonlítok rá.

Alexandre – Ne mondja, hogy maga az ő szelleme.

Madison – Nem, nagyon is valóságos vagyok.

Alexandre – De van valami más is, igaz?

Madison – Igen.

Alexandre – Miért mondta, hogy ismerős az arca?

Pillanatnyi csend.

Madison – Az unokája vagyok.

Csend.

Alexandre – Az unokája...?

Madison – Amikor elment Afganisztánba, terhes volt. Nem sokkal azután jött rá, hogy elindult.

Alexandre – Terhes... tőlem?

Madison – Igen.

Alexandre – Miért nem mondta el nekem?

Madison – Maga mondta. Az egy másik korszak volt. Nem akarta magára kényszeríteni ezt a gyereket. Azt gondolta, hogy egyedül is fel tudja nevelni. És pontosan ezt tette.

Alexandre – Soha nem tudtam erről semmit.

Madison – Én sem, egészen a közelmúltig.

Alexandre – Mikor tudta meg?

Madison – Néhány évvel ezelőtt. Amikor betöltöttem a tizennyolcat, a nagymamám elmesélte ezt a történetet. Az ön szerelmi történetét...

Alexandre – Szóval maga az unokám lenne.

Madison – Igen. Én vagyok az unokája. *(Pillanatnyi csend)* Nem hisz nekem?

Alexandre – De... Furcsa módon, az összes hazugság után, amit elmesélt, ebben egyáltalán nem kételkedem.

Madison – Megértem, hogy ezt nehéz lehet feldolgozni. Nyugodtan gondolja át. Nem tartozik nekem semmivel. Ha szeretné, elmegyek, ahogy jöttem, és soha többé nem hall rólam.

Alexandre – Maradjon, kérem.

Madison – Itt vagyok.

Pillanatnyi csend.

Alexandre – Megértem, hogy akkoriban miért nem mondta el nekem. De később?

Madison – Már mondtam. Nem akarta önre kényszeríteni az apaságot. Később pedig elveszítette a nyomát.

Alexandre – Nem sokkal azután, hogy elment, elköltöztem ebből a lakásból. Nem bírtam többé elviselni, hogy minden nap azt az ablakot lássam, ami az ő hiányára emlékeztetett.

Madison – Nagyon régen küldött önnek egy levelet. A levél visszajött azzal a megjegyzéssel, hogy „nem lakik ezen a címen.”

Alexandre – Néhány éve visszaköltöztem ide. Pontosán azért, hogy megírjam ezt a könyvet. Mintha ezzel akarnám elűzni a múlt árnyait.

Madison – De a szelleme soha nem hagyta abba, hogy kísértse önt...

Alexandre – Persze voltak más nők az életemben. De egész életemben ennek az első szerelemnek az emlékében éltem. Soha senkit nem szerettem úgy, mint őt...

Madison – Ő nem tudta, hogy ön megházasodott-e. Hogy ön is alapított-e családot.

Alexandre – Nem volt így.

Madison – Hallott önről, amikor híres író lett.

Alexandre – Azért is tettem meg mindent, hogy sikeres legyek az irodalmi világban, hogy visszahódíthassam őt. És hogy a hírnevem révén könnyebben rám találhasson. Akkoriban megkereshetett volna.

Madison – Attól tartott, hogy azt gondolná, érdekből tér vissza önhöz, most, hogy sikeres író lett... Legalábbis ettől félt...

Alexandre – Szóval van egy lányom...

Pillanatnyi csend.

Madison – A betegséggel kapcsolatban is csak félig-meddig hazudtam. Az édesanyámnak volt gyenge a szíve. Nem sokkal a születésem után meghalt, úgy, hogy sosem tudta, ki az apja.

Alexandre – Sajnálom ezt hallani.

Madison – A nagymamám nevelt fel. És amikor nagykorú lettem, azt akarta, hogy tudjam, ki az én nagyapám. De ő maga nem mert újra kapcsolatba lépni önnel.

Alexandre – Ezért döntött úgy, hogy ön teszi meg helyette. Hogy eljön Párizsba.

Madison – Nem láttam értelmét annak, hogy ezt levélben vagy telefonon mondjam el önnek. Előbb személyesen akartam találkozni önnel. Tudtam, hogy „medveként” emlegetik. Ha nem találtam volna szimpatikusnak, nem mondtam volna el semmit. És visszautaztam volna New Yorkba.

Alexandre – De én annyira kedvesen fogadtam, hogy úgy döntött, örökbe fogad engem...

Madison – És főleg elolvastam ezt a kéziratot. Megértettem, hogy soha nem felejtette el ezt a nőt. A nagymamámat...

Alexandre – Jól tette, hogy eljött... és hogy elmesélte nekem ennek a történetnek a végét.

Madison – Ez még nem egészen a vége... (*Alexandre megrendül.*) Jól van?

Alexandre humorral próbálja leplezni az érzelmeit.

Alexandre – Már eddig is az életkoromon keseregtem, erre maga bejelenti, hogy nagyapa vagyok.

Madison – Ez nem teszi boldoggá?

Alexandre – Dehogynem... csak most tudom meg, hogy van egy lányom... és hogy meghalt.

Madison – De én itt vagyok... Alig ismertem az édesanyámat. Most megtaláltam a nagyapámat.

Alexandre kézbe veszi a kéziratot.

Alexandre – Ki fogom adni ezt a könyvet. Azt a lánynak ajánlom, akit soha nem ismerhettem meg. És annak az unokának, aki egy nap előzetes bejelentés nélkül betoppant hozzám, feltörve az ajtómat...

Madison – Az ajtó nyitva volt...

Alexandre – De még meg kell találnom ennek a regénynek az igazi végét.

Madison – Ebben tudok segíteni, ahogy már mondtam.

Alexandre – Nem tudom, a szívem meddig bírja, ha még több meglepetést tartogat számomra.

Madison – Valóban van még egy utolsó dolog.

Alexandre – Mondja csak. Ezen a ponton már mindent elbírok...

Madison – A nagymamám életben van.

Alexandre – És hol él most?

Madison – New Yorkban.

Alexandre – Akkor adjon át neki egy gyengéd ölelést a nevemben...

Madison – Ezt megteheti majd személyesen is.

Alexandre – Visszavisz magával Amerikába?

Madison – A nagymamám velem jött. Itt van, a szemben lévő lakásban.

Pillanatnyi csend. Alexandre láthatóan zavarban van.

Alexandre – Na, most már kezdek igazán félni...

Madison – Még mindig gyönyörű nő... és soha nem felejtette el önt. Elolvasta az összes könyvét...

Alexandre – De nem akarta megismerni az író életét.

Madison – Azt mondta, ez nem számít...

Alexandre – Ennek a regénynek a hiányzó alakja ő.

Madison – Igen, de ezt még nem olvasta... Nem tudta, hogy ön még emlékszik-e rá... Hogy még mindig szereti-e...

Alexandre – Még mindig szeretem... Ez a könyv a bizonyíték...

Alexandre a közönség irányába néz, a szemben lévő ablak felé.

Madison – Nos? Szóljak neki, hogy jöjjön át?

Alexandre – Ő átszelte az Atlanti-óceánt, hogy megtalálja. Én igazán átsétálhatok a folyosón, hogy találkozam vele...

Alexandre megöleli Madisont.

Madison – Hagyom, hogy egyedül menjen. Látni fogja. Szinte semmi sem változott a szemközti ablak mögött. És az ajtó még mindig nyitva áll...

Alexandre kimegy. Madison ott marad, és a szemben lévő ablak felé néz.

Elsötétül a színpad.

Vége